

Milica je pričela zdaj očitno hirati. Videli in vedeli smo, da boleha; al ona je tajila, da ne; marveč je vstajala vsako jutro zarano, kakor je imela od nekdanj navado; ob vsaki jedi je sedla z nami k mizi, akoravno je malokdaj kaj okusila. Tudi po vrtu se je pogostoma s teto ali z menoj sprehajala, vendar pa je tu kazala poseben strah do ptujih ljudi. Edino naše zagotavljanje, da stara gospá nočejo nikakega obiskovalca sprejeti, umirilo jo je, ako je začula kake tuje korake. „Tudi njega“ — rekla mi je nekega dne z zamolklim glasom — „tudi njega, kadar pride, ne pustite na prvi hip pred-me. Treba mi bo časa in odloga, da se prej razabrem.“ — Po teh besedah sem spoznal, da se vedno le še nadja vrnitve Ljudevitove; vendar pa je bila z vsakim dnevom bolj véla in prepadla. Videlo se je le preočitno, da smrtni črv gloje na njenem osrčji, in vendar se je, če tudi smo z vso silo tiščali v njo, stanovitno branila zdravniške pomoči. — Pogled njen mi je paral srce na dvoje; — proklinjal sem Ljudevita in mrzil se na njega, kakor še nikdar nikoli na nobenega človeka na svetu.

Pretekli so bili dvoji kvatri, kar mi, kakor z oblakov, dospé od Ljudevita pismo sledečega zadržaja:

„B..... blizo Pešta 12. oktobra.

Poziv Vaš došel mi je še le zdaj; težko so mi legle besede Vaše na srce moje. Čujte toraj moje razjasnjenje in opravičenje. Sodba Vaša zoper me, sicer pravična, bode vendar saj človeška, ako v pomoč privzamete usmiljeno srce do mene nesrečnika.

Res je, hudodelec sem, hudodelec še vse več, kakor me Vi sodite. Sklenil sem namreč zakonsko zavezo brez vse prave ljubezni, — in to si sam štejem v hudodelstvo zoper Boga, naravo in svojo nevesto. Grešil sem zoper Boga, ker sem pred oltarjem krivo prisegal zvesto ljubezen, o kateri srce moje ni nič vedelo, — grešil sem proti naravi, ker sem kakor z nogami teptal najsvetejše in večne njene zakone, — grešil sem proti Milici, ker sem v njeno srce vsejal seme večne nesreče in obupne sramote. Al kako sem iz človeka mogel postati tako zaničljiva pošast, slušajte me dalje in imejte potrpljenje z manoj. Ko sem se vrnil od vojaščine na dom, imel sem znanje z neko Magjarko, katero sem ljubil bolj ko lastno življenje. Al bila je ona hči kneza M. in to je bilo brezdno, ki naji je ločilo. Pred tremi leti bil sem s svojim batalijonom vmesten po vaséh krog grajščine, ki je bila lastnina omenjenega kneza. Ravno takrat je tudi on sè svojo družino ondi stanoval. Plamen ljubezni se je vnel med manoj in knezovo hčerko Julijo v trenutku, ko sva se v prvič videla. In kakošna je bila ta Julija, da me je koj v prvem hipu tako navezala na-se? V vsem nasprotna moji nesrečni Milici! Milica je namreč uzor ženskega spóla, deklica, kakor si želí vsaka dobra mati, da bi bila njena hči: tiha, nježna, krepostna, krotka, — vrh tega pa umna, delavna in izobražena. Julija pa vsa druga; — čudili se boste, ako Vam povem, da je bila to, kar skušeni očetje svojim sinovom predstavljajo kot svarilen izgled nevarne ženske, — ženske, ktere se je treba ogibati, ako nočeš na veke izgubiti pameti, dušnega pokoja in vladanja samega nad seboj. Res, čudim se sam sebi, da sem se mogel tako navezati na to bitje; kajti Julija, akoravno hči knezova, bila je vendar le otrok preproste narave, brez višega izobraženja; — al čarobni njen posmeh, en sam pogled žarečega njenega očesa imel je v sebi več moči in mamljivosti, kakor vse pametne in modre besede izobražene Milice.

(Konec prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Maribora — piše „Slov. Gospodar“, da ima 28. dne t. m. tožni dan zarad sestavka „Slovenci“ v 2. listu, in da v Mariboru začne aprila meseca izhajati trikrat na teden slovensk političen časnik.

Iz Vélikovca na Koroškem 13. marca. † (Odgovor. *Žalostne prigodbe.*) V 5. listu „Učit. Tovarša“ mi očitajo ribniški g. učitelji, da sem v „Novicah“ popisal nesrečnega učitelja, češ, da sem s tem dopisom učiteljski stan ugrdil. To ni res. Kdor moj dopis bere, ne bode sicer zagovarjal tega, kar je učitelj storil; al miloval ga bode, da ga je obup tako daleč pripravil; tega pa je srenja kriva, v kateri je lakote konec jemal. — Pretekli teden je neki kmet blizo Doberlevesi svojo ženo iz jeze zabodel. Kmalu na to se podá v krčmo ter si kozarec vina dati veleval. V vino dá nekaj in ga izpije, potem pa odide. Zjutraj so ga našli mrtvega v snegu pri cesti. Zavdal se je namreč z rumenim arsenikom, da je tako sodnijam in kazni odšel. Zadnja leta je zmiraj pil in slabo gospodaril. Pravijo, da se je tudi mešal. — Ravno one dni so našli četrť ure zunaj Vélikovca mrtvega otroka; sum letí na lastno mater, da ga je zadušila. Dozdaj se jej še ni na sled prišlo.

Iz Trnovega na Notranjskem 14. marca. © — Med tem, ko imate vi Gorenci še neprijetne zimske dneve, veselimo se vže mi Notranjci mile pomladi. Posebno v naši bistriški dolini je že ene dni sem prav prijetno in toplo. Mačkovec že poganja brstje. Tu in tam so že 6. dne t. m. orali in oves sejali. Lani se nam je trta dobro ponesla; kakor je videti, tudi letos dobro kaže. — Čitalnica naša se je vendar malo predramila! Razveselila nas je pretekli predpust sè dvema veselicama. Nemškemu „Leseverein-u“, kakor slišimo, bode kmalu odkljenkalo. Temu pa se ni čuditi, da nemško društvo na slovenski zemlji nima korenike, kajti cvetlica najraje na domači zemlji raste. Presajena na tuja tla kmalu vsahne.

Iz ipavske doline 12. sušca. † — Nemila smrt vzela nam je iskrenega rodoljuba visokočast. g. Lovro Šušnika, župnika v sv. Križu na Vipavskem. V nedeljo 8. t. m. je gosp. župnik ob desetih še služil véliko sv. mašo in tudi pridigoval. Ko po duhovnem opravilu domú pride, napade ga slabost in eno uro pozneje bil je že mrlič, mrtvoud ga je zadel. Visokočast. ranjki bil je rojen v Kokri na Gorenskem 8. avgusta 1804, za mašnika posvečen v Gorici 20. avgusta 1833 in od leta 1854 župnik Križki. V njem zgubila je fara skrbnega in marljivega duhovnega pastirja, domovina gorečega rodoljuba, kar spričuje med drugim tudi to, da je ranjki z velikim prizadevanjem čitalnico v sv. Križu napravil, katero so 16. svečana t. l. slovesno odprli. Bil je gosp. župnik nje ravnatelj, toda žalibog le za malo časa. Naj ga ohranijo vsi njegovi prijatelji v blagem spominu. Naj počiva v miru!

Iz Ljubljane. Pozvani po dunajskem škofovskem zboru so se svetli knezoškof ljubljanski dr. Vidmar v pondeljek podali na Dunaj, da bojo pričujoči v zbornici gospóski, ki bode te dni sklepala o cerkveno-šolskih postayah, ktere je osnovala zbornica poslancev.

— V Št. Rupertu je po dolgi pljučni bolezni umrl prečastiti gosp. fajmošter in dosluženi dekan Vincenci Vovk, blagi domoljub, ki je zlasti v cerkvenih stavbah domovini naši zapustil mnogo lepih spominkov.

— (*Dramatično društvo*) je imelo 15. dan t. m. svoj občni zbor. Prvosednikov namestnik g. Peter Graseli je prvosedoval in v svojem nagovoru razložil težave, katere so do zdaj društvo zavirale, pa so uže največ odpravljene ali se odprave. Po tajnikovem in blagajnikovem sporočilu je bil razgovor o prenare-

jenih pravilih, katera so v glavnih stvaréh ostala, kakor jih je odbor nasvetoval. Potem je bil razgovor zaradi začasnega odbora, kateri naj vodi društvo, dokler vlada ne odobri prenarjenih pravil. Zbor je izrekel, da ostane društvu na čelu do potrditve novih pravil stari odbor, samo na mesto iz odbora stopivših gospodov Luka Svetca in Josipa Stareta sta se po nasvetu gosp. dr. Poklukarja vsklikoma izvolila gospoda dr. Dragotin Bleiweis in Ivan Murnik, vrednik „Novicam.“ — Na večer je dramatično društvo po svojih udih predstavljalo v čitalnici gledališčno šaloigro „Inserat“, katero je gosp. Nolli vpeljal s prologom. Dvorana je bila polna, da malokdaj tako; zadovoljnost z igro „Inserat“ velika in to prav po pravici; vse gospodičine in gospodje so vršili svoje naloge tako izvrstno, da bi lahko stopili tudi na oder javnega gledališča. Pa tudi igra sama po sebi v djanji in besedi je hvale vredna. Ta igra je tudi o tem pomenljiva, da je po mnogih letih prva, ki obsega 3 akte in tedaj traja celi večer. Iz vsega se vidi, da je dramatično društvo hvalevredno pričelo svoje delovanje.

— Odbor društva „Sokola“ je razposlal pisma, v katerih vabi rodoljube, naj stopijo v društvo. Nadja se, da mu doide veliko število novih družbenikov.

— Ravnokar je v Ljubljani na svetlo prišla knjiga, ki jo je spisal gosp. J. Šuc, duhoven lavantinske škofije pod naslovom: „Konkordat, cerkev, šola.“ Dobro došla je ta knjižica že zato, ker je prva, ki nam od člana do člana, od besede do besede v slovenskem jeziku podaja konkordat, da vsak lahko sam sodi puhlost onega liberalizma, ki divjá proti tej pogodbi, katero je 1855. leta cesar sklenil s papežem.

Visokočastitemu gospodu

Jožefu Marnu,

učitelju slovenščine in veroznanstva na ljubljanski gimnaziji.

Čvrstó vzdiguje Slava se premila,
Enaka zarji porodnici dneva,
Takrat ko solnce jo rumeno obseva,
Edini up v viharu noči bila.

Rumen'mu solncu megla se je skrila,
Topló pomlad nam lepo že ogreva,
Oj kak lepo nam slavčiček prepeva,
Škrjanca huda zima ni vmorila.

Očetovski ste Vi izgled nam dali,
Lepo podpirate Sloven'je cvetje,
Celico našlo je in v Vas zavetje.

In zarad tega dar Vam damo mali

ZA vse nauke in za vse prejetje:

GOD Vaš z veseljem bomo praznovali.

Jaka Přemisl.

— Kakor današnji „Oglasnik“ naznanja, pride dobroznani zdravnik za zobé gosp. dr. Tancer iz Gradca za nekoliko dni sopet v Ljubljano.

— Pozornost bralcev naših obračamo na današnji „Oglasnik“, da vidijo, kdo je grešil v onih grdih homatijah, ki so se lanskega leta ob volitvah deželnega poslanca godile v Novem mestu in zavoljo katerih so bili naši rodoljubi črnjeni po lažnjivih časnikih! Radi bi zdaj brali ona skrivna policijska sporočila, ki so se takrat pošiljala višim c. kr. oblastnijam: ali se po vse vjemajo z rezultatom od 11. marca t. m., ki je čez leto in dan vendar prinesel resnico na dan.

— Pod napisom „zur Taktik der slov. Presse“ je „Laibacherica“ v listu od 10. t. m. začela svoj prvi debut — prav nesrečno. Pritrditi je morala, da je g. Lesjak „Učit. Tovarša“ res očitno v šoli črtil „primäres

Blättchen“, in prav ta nespodobnost bila je, zavoljo ktere sta „Tov.“ in „Novice“ očitno zavrnila g. Lesjaka. Kje je tu perfidija? — Tudi druga točka „Laib.“ zarad pisave lastnih imen učencev normalkinih je ravno tako puhla. Če ni res, da je vlada sama ukazala pisavo, o kateri so „Novice“ govorile, je vendar to res, da je po vodstvu c. k. normalke došlo katehetoma sporočilo prenarjene pisave, za katero se „Novice“ že toliko let poganjajo, in to je — glavna stvar. To pa je „Laibacherica“ — rekši, da sta kateheta „za dobro spoznala imena slovenski pisati“ — zopet po svoji „taktiki“ zasuknila, kajti gosp. kateheta nista imen (vseh) slovenski napisala, ampak slovenska slovenski, nemška nemški po pravilu „vsacemu svoje“, česar se „Laib.“ sama lahko prepriča, ako pogleda dotične imenike. Na kateri strani je tedaj perfidija? — Svojo „taktiko“ je „Laibacherica“ še prav te dni očitno vsemu svetu odkrila, ko je, popisovaje sokolovsko pravdo tako na dolgo in široko kakor nikdar nikoli deželi prevažnih deželnih zborov, vse govorice, ki so merile zoper župana dr. Costo, pisala z debelimi črkami, — to pa, kar se je pripovedovalo njemu na opravičenje, bilo je drobno natisnjeno. Je li to zgolj naključba? ali denunciacija, ali kaj?! — —

— (Konečna sodniška obravnava.) V sredo 11. dne t. m. začela se je konečna obravnava v glasoviti pravdi zarad dogodkov, ki so se godili v noči od 23. na 24. julija lanskega leta, in pri katerih je bilo vdeleženih tudi več članov nekdanjega „Južnega Sokola.“ Zatožba glasila se je na prestopok draženja narodov po §. 302., zločinstvo javnega posilstva IV. IX. in XIII. padeža po §. 83., 93., 99. in težkega poškodovanja telesa po §. 152. in 157. ter na prestopok zoper varnost imetka po neprevidnem ravnanji z odprto lučjo.

Na kratko podamo tukaj dogodek, kakor ga razvija zatožni sklep. Po pogrebu poštnega uradnika Grmeka, ki je bil ud „Sokola“, zbralo se je več družabnikov na vrtu pri „konjiču“ in pozneje v kavarni Gnezdovi na velikem trgu. Na poti do tje srečali so se po naključbi nekteri Sokolovci in nemški turnerji, kakor se imenujejo sploh člani društva „Laibacher Turnerverein-a.“ Začne se med njimi besedovanje, ki se je končalo s tem, da so bili turnerju Matajcu odrezani želodje, ktere nosijo turnerji na klobukih. Med tem, ko se je vse to godilo, začelo se je že nasproti Gnezdove kavarne drugo besedovanje s turnerjem Tamborninom, za katerim je planilo konečno nekaj ljudi v Schantelnovo vežo. Tam zadenejo v temi na hlapca z mogočnimi vilami, ktere ga je Tambornino poklical; tega primejo, in ker je prvokrat izbežal v štalo, ga zopet izvlečejo in pri tem na telesu poškodujejo. Med drugim mu je bil tudi en kosček zoba odbit. — To je prav na kratko vsa podlaga zatožbe in konečne obravnave, ki je trajala 4 dni in bila končana v soboto zvečer. Zatoženi so bili: Slavoljub Horak in Peregrin Kajzel zarad javnega posilstva IV. pad. po §. 83; Janko Križaj in Jože Križaj zarad javnega posilstva in težkega telesnega poškodovanja, Hinko Garbajs in Josip Nolli zarad javnega posilstva, težkega poškodovanja in prestopka zoper javni mir, Tine Vidic, Dragotin Sassenberg, Ljudevit Valenta zarad javnega posilstva in težkega poškodovanja telesa, Franc Zeleznikar zarad prestopkov zoper javni mir in zoper varnost telesa, Ivan Kam zarad nevarnega ravnanja z odprto lučjo. Ko zatožnik bil je državni odvetnik g. vitez dr. Lehmann, prvosednik sodnije g. svetovalec Heinricher, prisednika gg. svetovalca Perko in baron Rebach, perovodja avskultant g. Levičnik, zagovornik zatožencev g. dr. Razlag iz Brežic. — Ob devetih pridrdralo je 7 voz pred sodniško

bišo, iz katerih so stopili zatoženci vsi v elegantni črni obleki ter se podali v veliko sodniško dvorano, kjer je čakala že velika množica zbranega občinstva. — Prvi predmet obravnave je dogodba z Matajcem, pri kateri so kot vdeleženci zatoženi Josip Nolli, Hinko Garbajs in Franc Železnikar. Priča in poškodovanec Matajec pové, kako se je to godilo ter obdolžuje Železnikarja, da mu je želode odrezal in ga pri tem na obrazu lahko ranil. Železnikar taji. Priča Tambornino trdi, da je slišal od Nolli-ja besede „ti niso naše vere“, in „pojdi sem ti nemški pes“. Matajec, kteremu bi bile namenjene te besede, ni slišal teh besed od Nolli-ja, ravno tako vé priča Wolf za gotovo, da jih Nolli ni govoril, temveč da je bil prijazen proti Matajcu, kar M. tudi potrди. Garbajsu se očitajo razžalivne besede ter da je imel tudi nož v roki, česar pa ta ne prizná. Iz izrekov prič Wolf in Ohlhoferja je gotovo, da je Matajec Sokolovcem odgovoril na besedo „želodarji“ s „kuš“. Ravno tako pravi priča Weigelt, da je bil Tambornino tisti večer pijan, kar deloma potrди tudi priča Ohlhofer, ki pravi, da Tambornino ni bil sicer pijan, toda „dobre volje.“ — Drugi predmet je nevarno grozenje Janko Križaja proti Tamborninu in vdor skozi hišna vrata, ko jih je Tamb. odprl, in ktereга so zatoženi Slavoljub Horak, Peregrin Kajzel, Janko Križaj in Jožef Križaj. Tambornino trdi, da je vse štiri na tanko spoznal, ko so planili za njim v vežo. Poškodovani hlapec Kalan, na ktereга so naleteli v veži, ne pozná nobenega, samo Janko Križaj se mu zdi podoben enemu tistih, ki so ga v veži tudi topli. Druge priče le negotovo podpirajo izrek Tamborninov. Ko poseben in od tega ravno imenovanega ločen faktum je iztiranje hlapca iz hleva in poškodovanje, ktero se mu je pripetilo pri tej priliki. Obtoženi so tega: Janko Križaj, Jožef Križaj, Hinko Garbajs, Josip Nolli, Tine Vidic, Dragotin Sassenberg in Ljudevit Valenta. Gotovih prič ni sicer proti nobenemu teh zatožencev, ki bi na tanko izrekale to, česar so obdolženi, in le na podlagi več osumb so zatoženi. Važno je, da priča Uršula Hočevarica, ki je bila v štali, nobenega izmed vseh 11 zatožencev ne pozná, ter pravi: „Dva bi spoznala, pa jih ni tukaj med temi gospodi; eden je bil civil in je imel kapico, piše se pa Mavec; zato sem napéno pred imenovala Garbajsa, tega ne poznam, on ni pravi.“ Priča Karol Gnezda tudi preklicuje svojo priseženo izreko, da jih je več spoznal okoli hlapca; teh imenovanih oseb ni on videl v veži, temuč na vrtu „pri konjiču.“ Hlapec Kalan ne pozná nobenega, samo Ljudevita Valenta hoče spoznati. Po izreki mnogih prič je hlapec, ko ga je mestni stražnik Sterk vklenil, večkrat klical, da je pijan. Pri obravnavi hoče to tako zasukati, da je bil od omotice pijan (?). Ker hlapec pri obravnavi pravi, da mu je bil en kosček zoba odbit, ki se mu je že spomladi majal, se pokličejo zdravniki še enkrat, in sicer g. dr. Stöckl in g. dr. Fux, ktera potrdita prvi zdravniški izrek. Zoper to je zagovornik dr. Razlag, ki zahteva mnenje medicinične fakultete v Gradcu, ker mnenje teh nasprotuje mnenju družih učenjakov. — To je na kratko črtež obravnave; nektre važnejše stvari prinesemo prihodnjič bolj obširno; tako ustmeno zaščito in izvrsten vvod dr. Razlagovega tehtnega govora, v kterem je slavni doktor svoje ime ko zagovornik zopet sijajno opravičil. Konečno pristavimo še razsodbo, ktera se je objavila v soboto zvečer. Že državni odvetnik je v svojem prvem predlogu nektre zatožence spoznal, da so nedolžni, tako Josipa Nolli-a in Ivana Kam-a, pri drugih pa je posebnemu predvarku sodnije predložil: ali so dolžni ali nedolžni —

ker je konečna obravnava mnogo novega na dan spravila. Razsodba glasila se je tako-le: Josip Nolli, Ljudevit Valenta, Dragotin Sassenberg, Ivan Kam so vseh obdolženih zločinstev in prestopkov nedolžni spoznani, Hinko Garbajs je nedolžen zločinsteva javnega posilstva in težkega poškodovanja, kriv pa je prestopka zoper javni mir po §. 302 in se obsodi v zapor na 1 mesec. France Železnikar je kriv prestopka zoper javni mir po §. 302. in se obsodi v zapor na 6 tednov. Križaj Janko je kriv zločinsteva javnega posilstva IV., IX. in XIII. padeža po §. 83., 93., 99. in težkega poškodovanja telesa po §. 157. ter se obsodi v ječo za 5 mesecev. Križaj Jožef je kriv zločinsteva javn. posilstva IV. pad. po §. 83. in težkega poškodovanja telesa po §. 157. ter se obsodi v ječo na 3 mesece. Slavoljub Horak je kriv zločinsteva javnega posilstva IV. padeža po §. 83. ter se obsodi v ječo na 6 tednov. Peregrin Kajzel je kriv zločinsteva javnega posilstva IV. pad. po §. 83 ter se obsodi v ječo na 2 meseca. Tine Vidic je nedolžen zločinsteva javnega posilstva IX. pad., kriv pa je težkega poškodovanja telesa po §. 157. ter se obsodi v ječo na 2 meseca. Hlapcu Kalanu se prisodi 20 gold. za bolečine, 20 gold. za strah, 1 gold. za poškodovano srajco, Matajcu za bolečine 3 gold., za želode 1 gold. Vsi obsojeni so dolžni tudi plačati sodniške stroške. Vsi so si pridržali pravico pritožbe na višo sodnijo. Pri objavljanju razsodbe je bila vsa dvorana natlačena in se je sploh pri vsej obravnavi videlo, da je naše mesto jako zanimala.

Tako je po 4dnevni obravnavi v prvej instanciji rešena stvar, ki je toliko hrupa izbudila po vsem svetu. Ravno obravnava pa je pokazala, da je marsikaj bilo drugače kakor se je pisarilo, marsikaj pa še danes ni prav jasno. Obnašanje zatožencev je bilo ves čas lično in možato, da si je človek nehoté moral misliti, da vendar naša mladina ni tako divja, kakor se je popisovala po sovražnih časopisih, ki so gotovo iz te končne obravnave že pričakovali nove vode na umazani mlin.

— Gosp. F. Melkus-u na prid se bo 21. t. m. pela izvrstna Auber-ova opera „Ballnacht.“ Ne zamudi naj nobeden prijatelj opere ta večer v gledišče iti.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

V zbornici gosposki pride brž ko ne na vrsto nova šolska postava, ktera po osnovi zbornice poslanske jemlje duhovnom vpljiv, ki so ga dozdej imeli v ljudskih šolah. Razprava ta bode gotovo zeló viharna, če tudi ni upati, da bi zmôgla ona stran, ktera v duhovnih po pravici vidi najskrbnejše varhe ljudskih šol. — Zbornica poslancev je pretekli dni dodelala postavo, po kateri prestane dozdej veljavna postava za odrtijo. 1. maja ima ta nova postava že moč zadobiti, po kateri za izposojeni denar vsak lahko tirja obresti (činžev), kolikor hoče, ako se v to vdá, kdor denarja na pósodo išče; kadar se znesek obresti odločno ne izgovori, veljá 6 gold. od 100. O nekterih točkah te postave je bila živahna razprava. Brez vse debate pa je zbornica pokopala zastareli državni svet (Staatsrath). Zeló viharna pa je bila seja o postavi, ktera predpisuje besede, kako naj se vprihodnje brez razločka vere pri sodnijah itd. prisega. Ta prisega je tako osnovana, da je poslanec Greuter rekel, da vsak lahko ž njo prisega in tudi tak, ki celó nobene vere nima. Zavoljo nekterih pomanjkljivosti se je ta osnova še enkrat izročila dotičnemu odseku v pretres. — Minister dr. Giskra je zbornici izročil osnovo, kako naj se vprihodnje, ko bodo sodnije ločene od okrajne (kantonske) gosposke, ustanovijo politične gosposke.